

стъба, или като котки се покатерваха на него, стигаха върха и хвърляха отъ тамъ всичката храна".

На пжтешественицитѣ се случвало да прекарватъ нощъта подъ открито небе и да спятъ заровени въ снѣга. Лисицитѣ това и чакали. Тѣ се промъквали тихичко при Щелера и неговитѣ другари, отвличали имъ шапкитѣ, ржкавицитѣ и дори цѣли кожи, съ които нашитѣ пжтешественици се покривали. За да запазятъ току-що убититѣ бобри, които не били успѣли да одератъ, пжтешественицитѣ лѣгали на тѣхъ. Лисицитѣ и тукъ надхитрили хората. Ноще тѣ успѣвали да направятъ въ снѣга ходове и да ги прокаратъ тъкмо подъ онѣзи мѣста, дето лежали убититѣ бобри. И въ сжщото време, когато пжтешественицитѣ спѣли, лисицитѣ най-спокойно изяждали вжтрешността на бобритѣ, върху които тѣ лежали. Струва ми се, че по-голѣма хайдушка сржчностъ не може и да бжде!...

Колкото и да е студено на северъ, колкото да продължава зимата, все пакъ следъ десетъ месеци настѣпва лѣто. Жалко е това лѣто, но слънцето все постопля. Ето че зашумяватъ ручейчета и потоци. Ето че и снѣгътъ е вече почернѣлъ — станалъ е каленъ; на мѣста земята се е освободила съвсемъ отъ снѣга. Показалъ се е зеленикъво-сивиятъ мъхъ и ниската северна върба.

Бѣлото кожухче на лисицата сега може да изложи звѣрчето на всѣкиминутна смъртъ. Бѣлиятъ цвѣтъ изпжква силно срѣдъ кално-сивитѣ цвѣтове на околността.

Природата се е погрижила за лисицата и я е надарила съ две облѣкла — зимно и лѣтно. И наистина, щомъ като подъ действието на топлиитѣ слънчеви лжчи започнатъ да тъмнѣятъ безкрайнитѣ